

Μια εναλλακτική συνέχεια

Επάγγελμα πατρός: ηθοποιός

Αχ να γινόταν πάλι να με πάρεις απ' το χέρι
να με βγάλεις από τούτο το λαγούμι
όπου οι άνθρωποι μυρίζονται ανθρώπινο κρέας

να με πηγαίνεις όπως τότε στην ακροθαλασσιά
κάτω από τα κτίρια των παιδικών εξοχών,
τότε που σε περίμενα να παραπονεθώ
έστω να πω ότι η προϊσταμένη
κρατούσε τα γλυκά που μου 'φερνες
κι αντί γι' αυτό κοιτούσα μαγεμένος
τα καινούρια λαστιχένια σου παπούτσια.

Πατέρα δεν έμαθες ποτέ
σε τι κόλαση με είχατε βάλει
τι μου 'καναν τ' άλλα παιδιά
που όλη τη μέρα με έλεγαν «θεατρίνα»
κι εγώ, πνίγοντας τα κλάματα, τα 'βαζα με σένα
με το Θεό, μ' όλους, που δεν είχες
μια δουλειά της προκοπής, ει δυνατόν ένα γραφείο.

Ντρεπόμουνα για το επάγγελμά σου
όπως τώρα καμαρώνω, τώρα
που κάθε πρωί κινάω για την κοινή σκλαβιά
του ασήμαντου γραφείου μου.

Τίτος Πατρίκιος

Δευτέρα 9/2/1953 12:32

Μακρινό σύμπαν,

Επιτέλους, διάλειμμα.

Διάλειμμα από τις δουλειές των άλλων,

διάλειμμα από την απέραντη χαρτούρα,

διάλειμμα από το ατελείωτο γράψιμο,

διάλειμμα από την καθημερινότητα

(που βασανίζει μέχρι τελικής πτώσης),

διάλειμμα από την αδιαφορία,

διάλειμμα από τον ατομικισμό,

διάλειμμα απ' ό τι θεωρείται σταθερή και καλή ζωή,

διάλειμμα από τον αργό και άμεσα-έμμεσο θάνατο.

Επιτέλους, διάλειμμα.

Και στο κάτω-κάτω τι είναι αυτή η σταθερή και καλή ζωή; Τι παραπάνω από επιβίωση; Όταν δουλεύεις 8 ώρες τη μέρα, κοιμάσαι άλλες 8, και αφαιρώντας τη νεκρή ώρα, μένουν περίπου 5 ώρες τη μέρα για να ζήσεις; Αυτή είναι η μεγάλη, χαρούμενη και γεμάτη ζωή για την οποία κοπιάζαμε, αγχωνόμασταν, φοβόμασταν, ακόμη-ακόμη δεινοπαθούσαμε, πριν ακόμα γνωρίσουμε καλά-καλά πού πατάμε και πού βρισκόμαστε; Γι' αυτό παλεύαμε σαν τους λύκους; Για ένα ασήμαντο γραφείο, και εν τέλει για μια σύνταξη που φτάνει τσίμα-τσίμα για τις βασικές ανάγκες -αν φτάνει και γι' αυτές-;

Προσπαθούμε, ντροπιαζόμαστε, αποτυγχάνουμε, πέφτουμε όσο πιο χαμηλά είναι δυνατόν και ακόμα παρακάτω, αυτομαστιγνώνομαστε, φοβόμαστε τί θα μας ξημερώσει... Και όλα αυτά... για ένα κομμάτι ψωμί που θεωρούμε επιτυχία στη ζωή.

Και μετά έχουμε το θράσος να αποκαλούμε τα ζώα άλογα*. Τουλάχιστον αυτά έχουν τα κότσια να ζήσουν όπως θέλουν. Δεν τα απασχολεί πώς θα πεθάνουν. Επιδιώκουν την επιβίωση, αλλά μέχρι το σημείο που είναι χαρούμενα με τη ζωή που έχουν. Εμείς οι άνθρωποι δε, το 'χουμε δει ανώτερα όντα επειδή καταφέραμε να χτίσουμε δυο σπίτια. Εμείς οι άνθρωποι...

Εμείς οι άνθρωποι, που θεωρούμε τους εαυτούς μας κυρίαρχους του κόσμου, ενώ καλά-καλά δεν μπορούμε όχι να κυριεύσουμε, αλλά ούτε να βάλουμε σε μια σειρά τις δικές μας ζωές. Εμείς οι άνθρωποι, που θεωρούμε πως κάθε μορφή ζωή πρέπει να

υποκλίνεται μπροστά μας, ενώ καλά-καλά δεν μπορούμε όχι να υποκλιθούμε, αλλά να ελέγξουμε τον εαυτό μας. Εμείς οι άνθρωποι, που θεωρούμε ότι αντιλαμβανόμαστε τα πάντα, ενώ καλά-καλά δεν μπορούμε όχι να αντιληφθούμε, αλλά ούτε να υποψιαστούμε κάτι για τους ίδιους μας τους εαυτούς. Εμείς οι άνθρωποι, που θεωρούμε πως κάνουμε πάντα το σωστό και η φύση πρέπει να συμβαδίζει μαζί μας, ενώ καλά-καλά δεν μπορούμε όχι να συμβαδίσουμε, αλλά ούτε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Εμείς οι άνθρωποι που θεωρούμε πως είμαστε αρκετά δυνατοί να βελτιώσουμε τα πάντα από ένα γραφείο, ενώ καλά-καλά δεν μπορούμε όχι να βελτιώσουμε, αλλά ούτε να σώσουμε τους εαυτούς μας από τις καταστάσεις που μας χτυπάνε σαν δικτάτορες στο αποκορύφωμα της εξουσίας του (ακόμα κι αν αυτές οι καταστάσεις είμαστε εμείς οι ίδιοι).

Αχ!... εμείς οι αξιολύπητοι· ανόητοι· λίγοι άνθρωποι...

*χωρίς λόγο, λογική

Ερμιόνη Κολιού